



Jean-Claude
VAN DAMME

FOTO REGINE MAHAUX

STYLING CHARLOTTE RENARD

JE MU *šedesát* A MÁ *víc* PRÁCE NEŽ KDY DŘÍV.
 UZNÁVANÝ BELGICKÝ *herec*, REŽISÉR, PRODUCENT
 ASCÉNÁRISTA *se* VE VELKÉM VRACÍ NA *scénu* V SERIÁLU
Poslední žoldák Z PRODUKCE NETFLIXU. JCVD JE
 ZKRÁTKA ZPĚT – VE *skvělé* FORMĚ A S FILOZOFICKOU
náladou. ELLE SE SETKALA S *legendou!* **TEXT VIRGINIE DOLATA**

Váš nejnovější celovečerní film *Sisters* čerpá jak z osobních, tak kolektivních vzpomínek na téma přistěhovalectví. Týká se vaší profesionální kariéry?

Je to nekonečný příběh... Dcery alžírských imigrantů, i když se narodily ve Francii, v sobě mají tuto vzpomínku stále zakořeněnou. Zeptal jsem se sám sebe: Co s tímhle našim příběhem děláme? V našich kruzích se totiž psychoanalýza nenosí. Posadit se na pohovku u terapeuta je považováno za malou zradu vaší rodiny. Moje generace by proto ten příběh vyprávěla prostřednictvím knih, filmu, divadla a hudby. Jenže jsme to zatím neudělali.

Můžete nám stručně popsat film *Poslední žoldák*?

Hrají roli Richarda Brumèra, bývalého tajného agenta, který je už léta mimo hru. Procestoval svět a zařídil si život podle svého. Při předchozí misi se seznámil s ženou, se kterou má dítě. Uzavřel proto dohodu s francouzskou vládou, že jeho synovi Archibaldovi poskytnou ochranu. Výměnou za to musel „zmizet“ ze života své rodiny. Jednoho dne je však nucen opustit utajení, aby zachránil svého syna před mafií, spojil

se se skupinou mladíků a navázal se svým synem vztah. Stručně řečeno, má problémy. Dostane se zpátky k rodině, takže problém vyřešen? Ne tak rychle! A film má taky fantastické obsazení, hrají v něm Patrick Timsit a Miou-Miou, Alban Ivanov, Eric Judor, Valérie Karpinski...

Kam byste film zařadil z hlediska žánru?

Jedná se o akční komedii fantastického scenáristy a režiséra Davida Charhona, který mi napsal perfektní roli na míru. Má takový belmondovský styl, který je docela těžké natočit – směs *Nenapravitelného* a *Muže z Ria* s americkým twistem. Na Belmondovi jsem vyrostl a vždycky jsem obdivoval jeho filmové umění. Je to klasický divadelní herec, ale zvládne i crazy momenty. Vždycky se filmu věnuje na sto procent, což je na výsledku vidět. Je jako Louis de Funès ve filmu *Grand restaurant pana Septima* nebo *Velký flám* – ano, je velmi vtipný, ale bere hraní velmi vážně a to je to, co lidé očekávají. Obecně platí, že komediální herci to mají těžší. Dělají komedii na svůj ➤

Místo: Hotel Le Bristol v Paříži. S: Jeanem-Claudem Van Dammem. Setkáváme se, abychom probrali jeho nejnovější akčňák *Poslední žoldák*, který je od 30. července k vidění na Netflixu po celém světě a má našlápnuto stát se dalším velkým hitem. JCVD je se svým okamžitě rozpoznatelným hlasem „uvědomělejší“ než kdy dřív. Má obrovskou fanouškovskou základnu, která se překvapivě pohybuje od 7 do 77 let, a také dospěl: „Dávám si větší pozor na to, co říkám. Když jsem v roce 2001 mluvil o mobilních telefonech, lidé mě měli za idiota.“

Za svou kariéru, která trvá 36 let (a nekončí!) už zažil všechno: živoření, slávu i bohatství – a také několik vzestupů a pádů. Jeho kariéra poprvé vystoupala do hvězdných výšin v roce 1988 s filmem *Blood Sport* (Krvavý sport), k dalším vrcholům patřily snímky *Kickboxer*, *Full Contact* a *Double Impact* (Dvojitý zásah), poté kultovní klasika *JCVD* z roku 2007, kde si zahrál sám sebe, stejně jako ve filmu *The Expendables 2* (Postradatelní), kde spojil síly s dalšími slavnými akčními hrdiny. Právě teď je „svalovec z Bruselu“ pohodlně usazený v křesle spolu s Lolou, svou milovanou sedmiletou fenkou. „Beru ji všude s sebou, takže ví, že tady mají nejlepší jídlo!“ směje se a nenuceně si nabídne čokoládu, než se rozpovídá o svém nejčerstvějším projektu.

„V našich KRUIZÍCH SE
 PSYCHOANALÝZA *nenosí*.
 Návštěva TERAPEUTA JE
 POVAŽOVÁNA ZA MALOU
 Zradu VAŠÍ RODINY.“

účet a rozesmívají lidi. Jsem si jistý, že třeba člověk jako Robin Williams hodně trpěl. Já jsem už před *Dvojítm zásabem* trochu do komedie dělal a zjistil jsem, že je to pro mě přirozená poloha: u mě je to o tom, vypadat ‚neutrálně‘ – dokonce i uprostřed akce.

V první scéně filmu předvedete svůj slavný party trik – rozštěp. Bolí to?

Vůbec ne! S baletem jsem začal, když mi bylo asi třináct nebo čtrnáct let, a dělal jsem ho pět let, skarte jsem začal v devíti. Ty dva sporty vyžadují různé typy pohybů. Dělat rozštěpy v rámci tanečního pohybu je mnohem náročnější než u karate, protože je to o udržení středu těla rovně. Dokonce mi tehdy nabídli místo v Bėjartově baletní škole. Ale já jsem uposlechl radu svého otce a zůstal jsem u karate.

Máte s Brumèrem, postavou, kterou ve filmu hrajete, něco společného?

Někdy je to s ním docela těžké a neumí svého syna pochválit. Mám taky děti (Biancu, Kristophera a Nicolase, pozn. red.), ale dodávám jim odvalu a vždycy za nimi stojím. Nedávám jim nic ‚sežrat‘.

(Mimochodem, nedáte si čokoládu? Ne? To byste ale měla!)

Natáčení trvalo 54 dní, více než deset týdnů – jak jste to zvládl?

Zvládl jsem to vpohodě. Žiji v Hongkongu a jsem zvyklý cestovat po celém světě – Austrálie, LA, Turecko i Arménie. Cestuji soukromým letadlem, takže čas rychle utíká a nemám strach z covidu. Byl jsem v Austrálii, když se covid rozmáhal. Svět zpanikařil a všechno se rušilo. Ale já jsem

si řekl – pojďme do toho! Potřásl jsem si se stovkami rukou. Přitom lidé už měli covid, například Tom Hanks. Austrálie byla jednou z prvních zasažených zemí. Zůstal jsem ale tam a měl jsem štěstí, virus jsem nechytil. Od té doby jsem už mohl odcestovat do Belgie, Francie a Itálie. Právě teď jsem v pořádku. Ale, víte, ten virus přemýšlí a ví, na koho zaútočit.



Hrál jste ve více než 65 filmech. Co vás motivuje?

No... je to prostě skvělá práce! Musíte pracovat nepřetržitě, to ano, ale já mám to štěstí, že můžu točit filmy ve Francii i v USA, dostávám nabídky z obou stran, což je úžasné! Tady v Paříži je tolik kultury. Je to bezkonkurenční město. Itálie je také nádherná.

Pracoval jste se zahraničními režiséry – s Francouzi, Američany, Němci i Číňany. Který kinematografický přístup máte nejraději?

Upřímně řečeno, já to takhle nevidím – riskl jsem natáčení s Johnem Woo, když byl ještě relativně neznámý, v roce 1993 jsme spolu udělali *Hard Target* (Živý terč). Tehdy mi dali měsíc na napsání scénáře, a to jen s omezeným rozpočtem. Tak to bylo i s Emmerichem, když jsem pracoval na snímku *Universal Soldier* (Univerzální voják, jeho největší kasovní trháč, pozn. red.) – v té době to byl jen další německý režisér, a naprosto neznámý. A znovu totéž se Stephenem Norringtonem, nikdo ho neznal, ani jeho dílo. Upsal jsem se mu a natočili jsme film *Blade*. Chtěl jsem pracovat se Scorsesem, Tonem Scottem, Peterem Weirem... Ale už jsem natočil spoustu filmů, které vydělaly spoustu peněz, aniž by měly slavného režiséra. V tom je krása mé práce!

Patříte mezi herce, kteří se rádi nechávají režijně vést?

Jsem nenáročný a vždy připravený naslouchat. Když sedíte ve ferrari a máte od nich i řidiče, na auto nesažete.

S dobrým režisérem je to stejné. Ví, co dělá. Takže ho následujete. Spustíte to: fuk fuk... Jsme připraveni... přijdete na plac. Ideální je, když se staráte jen o svůj herecký výkon. Ale já jsem natočil spoustu filmů, kde jsem se musel postarat i o střih. Srovnajte třeba Toma Cruise ve filmu *Born on the Fourth of July* (Narozen 4. července, režie Oliver





Stone) s Tomem Cruisem ve filmu *Cocktail* (Koktejl, režie Roger Donaldson): je dobré mít dobrého režiséra. Pokud někdy natočím film se Scorsesem, nedovolí mi na place skončit, dokud nebude s mým výkonem spokojen.

Připravujete nějaké nové projekty?

Čtyři! Jeden v Los Angeles pro Netflix, zase v žánru *Die Hard* (Smrtonosné pastil), což je skvělé. Také píšu něco s Nickem Vallelongou, který vyhrál v roce 2018 cenu Guild Award za nejlepší scénář k filmu *Zelená kniha*. Napsal také scénář k dalšímu filmu, který bude mým nejnovejším počinem o bojových uměních. Takže mám rozpracované čtyři nebo pět projektů. Momentálně jen tak odpočívám a uvidíme, co přijde!
Jul, francouzský rapper, se v jedné ze svých písní odvolává na vaše velkolepé svaly. Jaký je to pocit, stále inspirovat dnešní mládež?

Je to pouze vizuální. Obdivuji ‚postavu‘. Když lidé vidí herce, jako jsem já, jako je Brad Pitt, vnoříme se do scénáře, užíváme se do role, která je upřímnější než my sami ve skutečném životě. Jsme herci. Nikdy nevíte, jací jsme doopravdy – tedy pokud se s námi nesečkáte.

Platí, že s upřímností nejdál dojdeš?

Pokud lžete, lžete sami sobě, takže je trochu hloupé vymýšlet si různé příběhy, myslím, že je to horší než být nutkavým lhářem. Nejlepší je nebrat se příliš vážně. Herci jsou obyčejní lidé. Poznali úspěch, byli ve správný čas na správném místě a vytvořili si vlastní příležitosti. Existuje ovšem spousta jiných talentů, které bohužel nejsou stejně uznávány. Takže je nejlepší zůstat v pohodě!

Jak důležitý je pro vás úspěch?

Už v deseti, jedenácti letech jsem věděl, že chci uspět. Důležité bylo vnitřní nastavení – způsob, jakým přemýšlíte a jak se chováte. Musíte se zamyslet nad tím, čím se chcete stát, jak chcete být vnímán na veřejnosti – a toužit po úspěchu. Musíte opravdu chtít uspět.
Máte nějakou radu pro mladé lidi, kteří chtějí zkusit prorazit u filmu, v bojových sportech – nebo jen tak obecně?

Nejdříve musíte poznat sami sebe. V dnešní době mladí lidé nevědí, kdo jsou. Jsou bombardováni informacemi, příliš často naslouchají vnějšmu hluku, a ne zvuku zevnitř. Uvnitř v nás je totiž zvuk, venku je hluk. Měli by naslouchat sami sobě. Kdo jsem? Co jsem? Proč jsem tady? Jaké jsou mé silné stránky? Takže... věnujte čas tomu, abyste se podívali sami na sebe. Zapomeňte na YouTube a mobilní telefon, všechno to vypněte, vypněte, vypněte! Sociální média nezmizí, ale zkuste bez nich asi tak měsíc žít a poznejte sami sebe!

Jak to děláte vy?

Říkám tomu ‚základní instinkt‘ – rozvoj těla a mysli, ale ne jako ve škole. Když jste přetíženi velkým množstvím informací, vaše instinkty nemohou růst. Já jsem ze školy odešel předčasně, což tedy

nikomu nedoporučuji, ale díky tomu jsem mohl rozvíjet svou intuici. Poté co jsem po mnoha vzestupech a pádech opustil LA, jsem odjel do Hongkongu a stále tam žiji. Teď chodím na YouTube a učím se tam, co chci – vydal jsem se zpět až k sumerské éře, k symbolům, souhvězdím, přešel jsem ke globálnímu oteplování, kvantovým počítačům – k věcem, které jsou všechny v dnešní době opravdu důležité, jako je lidská genetika, otázka, odkud pocházíme... To, že se učím tolik věcí, je požehnaní (a někdy i prokletí!), ale cítím se teď mnohem vzdělanější a mohu slidmi mluvit o spoustě věcí – zejména o historii, o tom, co znamená být člověkem, o Zemi, vesmíru, matematice, životě, osudu, na co si jen vzpomenete! Samozřejmě ale nejsem dokonalý, občas ze mě vypadne pěkná blbost jako z každého.
Jaké místo ve vašem životě zaujímá disciplína?

Co se týče jídla: Zjistil jsem, že existuje způsob, který mi vyhovuje – jíst šest nebo sedm jídel denně. Když je vaše tělo zvyklé jíst tak často, uchováva si pouze 30 % tuku a zbytek spálí, protože ‚ví‘... Zatímco když jíte jen dvakrát nebo třikrát denně, vaše tělo si ponechá 70 % tuku! Tajemství je tedy v tom, začít jíst malé porce. Zpočátku se budete nadýmat, protože tělo na to není zvyklé. Všechno je to zkrátka o polovičních porcích, o tom, dát si tu a tam třeba malý banán. Jako teď, když uždibuju čokoládu, je to skvělé, je to chuťově výborné – a za dvacet minut si dám těstoviny. Spalováním tuků se moje tělo přirozeně čistí.

Pokud jde o sport, stále pravidelně trénujete?

Každý den! Je to nutnost! MUSÍM cvičit aspoň dvě hodiny denně. Protahování, posilování, jízda na kole – střídám to. Toužím po tom moje tělo i srdce, musím mít vysokou hladinu serotoninu, je to jako droga. Ale někdy se unavím. Takže jdu do posilovny, pořádně trénuju a používám lehčí závaží. A taky plavu. V těchto dnech nedělám intenzivní sport, ale zůstávám aktivní, pořád cvičím – a někdy dokonce usnu v tělocvičně! Když usnete, neznamená to, že spíte – pořád přemýšlíte, vaše podvědomí je vzhůru... Když trénuju, odděluji svou mysl od těla. Na kole se dostávám do rytmu, kdy slyším jen tlukot srdce. ➤

„Nejlepší JE NEBRAT SE PŘÍLIŠ VÁŽNĚ. HERCI JSOU OBYČEJNÍ lidé. POZNALI úspěch, BYLI ve SPRÁVNÝ ČAS NA správném MÍSTĚ.“

„Hrát PADOUCHA JE ZÁBAVA. Umím SE DO TĚ ROLE OPRAVDU VŽÍT.“

Společně s tím, jak se mi okysličuje mozek, ke mně taky přicházejí myšlenky. Dvakrát v životě jsem při jízdě na kole doopravdy usnul.

A co móda?

Hmm... Móda je krásná. Já se vždycky oblékám do černé od hlavy až k patě. Právě teď mám na sobě černé tepláky (kalhoty jsem zapomněl na lodi!). Připomnělo mi to, jak mi jednou při natáčení *The Expendables* (Postradatelných) Stallone řekl: „Nelíbí se mi tvoje bunda s kožešinovým límcem,“ na což jsem odpověděl: „To je mi úplně jedno!“ Řekl jsem: „Stallone,“ – tedy já mu říkám pane Stallone, pohádali jsme se, nebojím se nazývat věci pravým jménem, ale s úctou – „Pane Stallone, je mi jedno, jestli jsem oblečený v černém, červeném, růžovém... na tom nezáleží... Dám vám to, co potřebujete: skutečného padoucha... opravdu dobrého záporáka!“

Hrajete raději hrdiny, nebo padouchy?
To záleží na scénáři. Ale hrát padoucha je zábava. Umím se do té role opravdu vžít.

Takže hrát padoucha v Jamesovi Bondovi by vám sedělo!

To by se mi moc líbilo, ale s Marvelem a podobnými franšízami jsem nikdy nebyl v kontaktu! Bojí se mi zavolat! Mohl jsem hrát roli Spider-Mana nebo Batmana – ale je to jako ve filmech *Rychle a zběsile*, Vin Diesel nechce, aby Van Damme hrál v jeho filmech, mají ze mě strach!

Děsíte je?

Nevím. Možná se mnou nemohou soupeřit! Umějí točit akční filmy, ale neumějí zároveň tančit nebo udělat choreografii. Neumějí obojí. Nejsou to žádní Belmondové! Zatímco Belmondo by mohl být Stallone, Arnold nebo Jason... Možná se bojí této duality

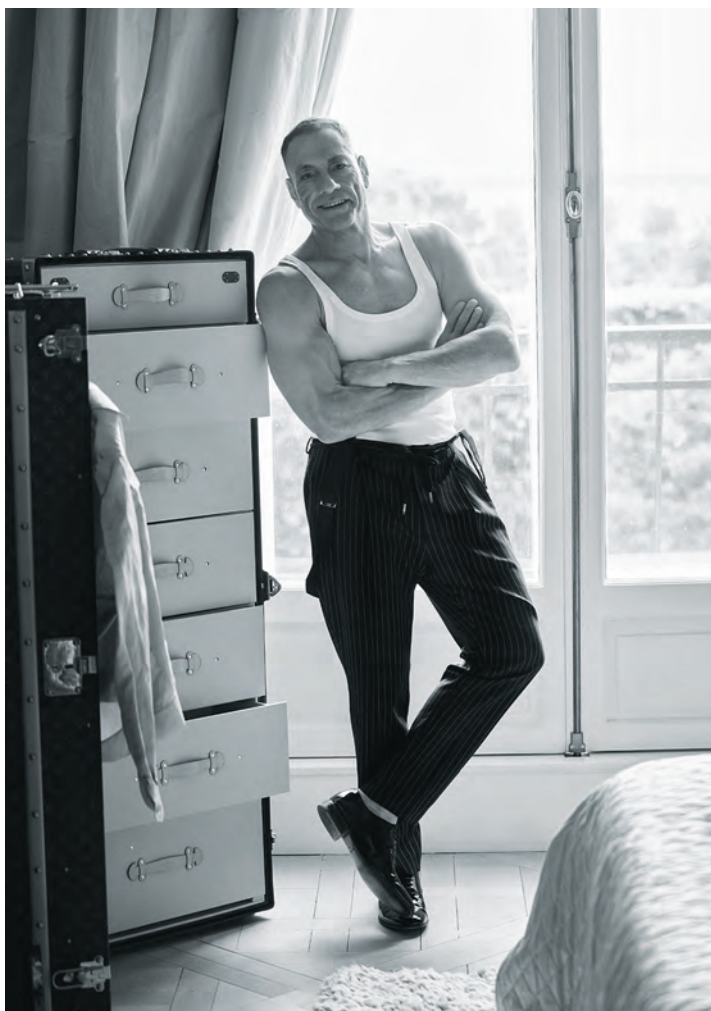
a berou se opravdu moc, moc vážně. Michael Jackson je mrtvý – stejně jako spousta velkých hvězd, a jakmile odejdete... Přiznávám, že dřív jsem se taky bral vážně... Jsem věřící, věřím ve spoustu věcí. Určitě tam nahoře někdo je. Lidský duch je tak silný, že byla stvořena lidská rasa. Jsme silnější než jediný Bůh. Koneckonců, nechtěl by, abychom byli lepší než on?

Stárnete v pohodě?

Vím, kam v životě jdu a kde skončím. Akdyž už nežijeme, přecházíme do jiné dimenze. Nikdy neumíráme. Jsme stále tady, ale proměnění. Prožitky blízké smrti? Jsou lidé, kteří to na vlastní kůži zažili a popisují, co se dělo. A jakmile něco takového zažijete, přestanete se bát smrti. Lidé si zase budou myslet, že plácám nesmysly, tak už to raději nebudu dál rozvádět. Těžké na tom ale je, že se už nemůžete nikoho dotknout, držet v náručí své děti. Už žádný fyzický kontakt.

A co láska?

Je skvělá! Jsem do všeho zamilovaný; láska je prostě všechno! Mimo jiné to znamená být šťastný i tváří v tvář smutku. Já... točím filmy z lásky ke svým fanouškům! □





A MAINTENANT INVITE LES BLEUS
A MONTER ENCORE PLUS HAUT.
CORREZ
MICHEL HOLLAND
RAYZ
RAYZ

RAHAEL
PARIS
